

Elisabet
Benavent

Valerija
u ogledalu

Prevela sa španskog
Milica Cvetković

■ Laguna ■

Naslov originala

Elísabet Benavent Ferri

VALERIA EN EL ESPEJO

Copyright © 2013, Elísabet Benavent Ferri

© De esta edición: Penguin Random House Grupo
Editorial, S.A.U.

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Svakoj mojoj Valeriji, Karmen i Nerei.
Hvala što ste me nadahnule.*

Prvo poglavlje

Odmor

zašla sam na balkon hotelčića u Gandiji i pripalila cigaretu. Upravo sam se istuširala i osećala sam se opušteno i mirno. Posmatrala sam vijugav dim razmišljajući kako treba da ostavim pušenje i usput uštedim, ali sam odmah sledeći uvukla gotovo do pete. Postao mi je običaj da sebe ubeđujem u nešto, a onda za to ne dam ni pišljiva boba.

Naslonila sam se na ogradu i poželeva da ne moram, kad svane, da se vratim u stvarnost. More se talasalo u daljini, a mesec nad njim šarao je oštre linije po vodi. Tamo je sve bilo tako, jednostavno lepo. Bez briga, bez dvosmislenosti. Prosto prijatno. Kad bi samo ova noć trajala danima. Nisam bila spremna da se vratim i prihvatim ono što me čeka.

Načelno, takvi odmori predstavljaju lošu zamisao. Svi su smatrali da će me deset dana u osami posle onoga što se izdogađalo navesti samo da bez prestanka sve motam po glavi. A zna se: o onome što se tako uradi, obično nema mnogo smisla razmišljati. Smatrala sam da mi je brak izgubljen, navukla sam se na jednog od onih ljudi koji nam nikako ne

odgovaraju i sporazumno se rastavila. Dobro... trebalo je bolje da razmislim pre nego što sam sve to uradila.

Međutim, nasuprot svim predviđanjima, uživala sam u samoći, sve od putovanja vozom do ove noći, možda zato što se nisam pokajala zbog odluka koje sam donela, mada to kako sam ih izvela nije bilo baš „elegantno“. Kad bi trebalo da promenim nešto od onoga što sam uradila... samo bih promenila redosled.

Uz prtljag sam, neizbežno, ponela i neke stvari o kojima sam još kako želela da razmišljam. Viktor. Naravno. Viktor koji je zauzimao sve i na kog jedva da sam i prestajala da mislim.

„Čekaću da se javiš, Valerija, ali nemoj da čekam većito.“

Čak sam to i sanjala, a u snovima nikad nisam zvala kad sam htela.

Od njega nisam imala vesti sve otkad smo se poljubili pred ulazom u njegov atelje, i premda sam bila zadovoljna što sam čvrsto rešena da se udaljim, brinulo me je što razmišljam je li to naše nešto sigurno ili će ostati na onome što je bilo do tog trenutka.

Viktor. Majko božja. Kakva divota. Još mi se vrtelo u glavi kad se setim njega golog između mojih nogu, kako me navodi da stenjem i dovodi me skoro do kome. Viktor je imao tu moć, izluđivao me je. I ne samo u krevetu. No moja odluka da se razdvojim od Adrijana bila je tako iznenadna... nisam mogla prestati da se kajem što sam tako želela Viktora.

Adrijan me je zvao u nekoliko prilika da čuje kako mi je i kad će mi knjiga biti objavljena.

Ha... moja knjiga. Da, ta knjiga koju sam napisala o poslednjih nekoliko meseci u mom životu i životu mojih prijateljica. Ona će imati posledice. Znala sam da mnogi nisu spremni da se prepoznaju u nečemu što će se prodavati na knjižarskim

policama. A dobro bi bilo i da se mnogo prodaje zato što su se sad kad Adrijan više nije tu finansije svele isključivo na mene. Samo, hoće li on razumeti to što sam ga tako izložila? Da, postarala sam se da ne koristim njegovo pravo ime, ali za ljude koji nas znaju, sve će biti jasno...

Moj izdavač, agent ili već ko je bio Hose, telefonirao mi je istog onog dana kad sam pošla na odmor i rekao kako su rešili da knjigu objave što je pre moguće. Već je urađen prelom i sad je na korekturi. I sve to za samo... Za koliko? Nekoliko nedelja. Uporno me je iznenađivao.

A ja sam je ostavila u rukama izdavača i nameravala da se ne mešam sve dok ne budem morala. Ispričati vlastiti život u knjizi... U kom trenutku sam počela da gubim glavu?

Brzo sam se vratila na razmišljanje o Viktoru. Čak nisam bila sigurna da će me čekati neko pristojno vreme. Možda se baš u tom trenutku u nekom ulazu opraštao od lepe devojke poljupcem u usta. Ili još gore. Moguće da se uhvatio neke od „povremenih prijateljica“ koje je prestao da viđa zbog mene, pa se upustio u bludničenje, leđa posutih graškama znoja i neujednačenog disanja, dahćući. Zaboga, ne s njima! Sa mnom, sa mnom!

Viktor je bio greh koji hoda. Ipak... trebalo je da čekam; nisam mogla da naglim.

Sklopila sam oči i setila se kako mi je celo telo prešao jezikom.

Premišljala sam se da li da mu pošaljem poruku dok sam na odmoru, iz čiste učtivosti, jasno, ali znala sam da bi me prozreo. Sad kad sam opet bila (pod navodnicima) slobodna, plašila sam se da ga neću zanimati. Zna se, sad kad može, možda ne želi. Njegova reakcija kad sam mu kazala da sam ostavila Adrijana nije mogla baš da se nazove bajkovitom. U ljubavnim romanima tako nešto se ne događa. U ljubavnim

romanima oni, razdrljenih grudi, ostavljaju sve da stegnu junakinje u naručje dok im vetar mrsi kosu. Ništa nije tako daleko od stvarnosti. U pravom životu ništa nije tako idilično.

Ako sam želela da saznam nešto o njemu a da ne učinim prvi korak, najjednostavnije je bilo da pitam Lolu, koja ga manje-više često viđa, ali nisam želela ni da ona sazna kako me je Viktor mnogo obeležio. Istinu govoreći, kucnuo je čas da sve priznam, a na to nisam bila spremna. Bolje da sačekam da se objavi knjiga i da ona tamo sve pročita. Osećala sam se užasno, ali tako je to kad se kroz život ide odvažno i objavljuju se nečije seksualne dogodovštine.

Instinktivno sam pokrila lice pri pomisli na to kako će moji poznanici biti iznenađeni kad počnu da čitaju knjigu. U roditeljskoj kući će biti potpuno zabranjena. A da sam je objavila pod pseudonimom? Tja, prekasno sam se setila. Tako mi i treba kad sam uobražena.

Zazvonio mi je mobilni na noćnom stočiću. Poruka. Dovršavajući cigaretu, pitala sam se od koga li je. Pre dva dana sam razgovarala s Lolom; prošlo je nedelju dana od kada sam zvala Nereu i Karmen. Baš tog jutra pričala sam s majkom i sa sestrom, da vidim kako gura u trudnoći. Još u vozu sam u govornu poštu primila poziv od Adrijana, gde mi je na kraju rekao nešto u stilu „ostavljam loptu na tvojoj polovini terena kako bi mi uzvratila poziv“; čak se nisam potrudila ni da mu kažem da na nekoliko dana idem iz grada.

Poželela sam da ta poruka bude od Viktora... to bi mi ulepšalo noć. Koga ja to zavaravam? Razveselilo bi mi čitavu nedelju, a možda i mesec, u zavisnosti od tona u kom je napisana. Ugasila sam cigaretu u pepeljari što je stajala na balkonskom stolu, pa sam ušla u sobu ubeđujući se kako ne treba da se zanosim jer je možda poruka od telefonske kompanije s

poslednjim računom. Uzela sam mobilni i duboko udahнула, kao sportisti koji se spremaju da pobiju rekord, i...

Poruka je glasila: „Znam da ne bi trebalo da ti šaljem ovu poruku, da smo se dogovorili da čekam tvoj poziv i sve to... samo sam hteo da ti kažem kako sam u stanju pripravnosti ako se jednog dana pojaviš bez najave. Nešto mi govori da ćeš to uraditi. Nedostaješ mojoj posteljini. Viktor.“

Pročitala sam je najmanje pet puta zaredom. Kako sam nevešta u vezama, spopala me je potreba da dokučim smisao svake reči, svake rečenice. Uzdahnula sam razočarano jer je, kao i uvek, bio veoma tajanstven. Tačno je da sam mu nedostajala, ali... Šta ako za mnom čezne samo njegova posteljina? Kad je, dovraga, ugovoreno šta je dobar trenutak da se vratim? Osim toga, je li tom porukom hteo da kaže kako počinje da očajava ili jednostavno da...?

Kakav je smor biti slobodan...

Povezala sam misli. Viktor i moja knjiga. O bože... knjiga. Šta me je, kog đavola, navelo da izdavačkoj kući prodam „dnevnik“? Au, tamo su sva moja osećanja lepo opisana... Kao da nije meni samoj bilo dovoljno nerazložno! Evo ti, Vikторе, pročitaj me do srži.

Opet sam pokrila lice šakama.

Drugo poglavlje

Povratak u stvarnost

Ustan sam ušla oklevajući. Imala sam utisak da ću, čim otvorim vrata, zateći Adrijana kako leži na krevetu i pregleda fotke na laptopu. Uzdahnula sam. Stvarnost je bila drugačija i trebalo je već da se na nju privikavam. Na kraju krajeva, zar nismo oboje to hteli? Dobili smo ono što smo zaslužili.

Trebalo je da mislim pozitivno. Kao što je Lola rekla, sad bar imam sve ormare u stanu samo za sebe. Kako bih proslavila svoju nezavisnost, častila sam se dildo-zečićem na baterije, kurvinskom pidžamicom i bocom džina, što me je sve čekalo na niskom stolu u „dnevnoj sobi“. Hoće li sad moj život biti takav? Mehanički orgazmi koje ti obezbeđuje komad lateksa bez zagrljaja posle seksa, i samotna čašica?

Ne. Više bih volela Viktora.

Kad već pominjem Viktora...

Još nisam prikupila snagu ni nadahnuće da mu odgovorim na onu poruku. Želela sam to, ali htela sam da ga obavim kako treba. Zna se, da zvučim prirodno, a istovremeno

i duhovito, uz tračak tajanstvenosti i izazovnosti. Naravno i bezbrižno, iznad svega bezbrižno. Nikako mu ne bih rekla kako sam svake večeri legala s izvitoperenom željom da me veže za krevet i preobrazi u svoju robinju.

Jasno, kao da je jednostavno najednom postati idealna devojka. A u dubini duše osećala sam se kao da se držim za nekog hvatajući se za končić što mu viri iz rukava. Ko mi je rekao da Viktor neće uteći kad vidi da su mi namere prevazišle prostu avanturu? Jedno je šta neko kaže u jeku i žaru borbe, a nešto sasvim drugo šta taj neko radi kad se sve smiri. A on već nije reagovao dovoljno dobro na moju rastavu...

Sela sam na pod, uključila klima-uređaj i uzela mobilni. Nisam znala da li je zaista vrućina ili je razmišljanje o Viktoru upalilo moju unutrašnju peć, ali sam se znojila do ludila. Baš nimalo seksi. Šta je taj momak video u meni?

Imala sam tri pokušaja, ali sam svaki put obrisala tekst. Legla sam na krevet i razmišljala o broju žena koje su se našle u istoj situaciji s Viktorom. A on je primao poruke svih mogućih vrsta: vrele, vesele, prefinjene, duhovite, elokventne... Koji je zapravo moj stil?

Na kraju sam se odlučila da mu odgovorim iskreno; bilo mi je potrebno da izrazim ono što osećam. Sasvim brzo će pročitati potpunu istinu o tome kako sam se malo-pomalo, mužu iza leđa, navlačila na njega, sve dok više nisam mogla da ga izbijem iz glave. Ala mi je plan!

U srž: „Mnogo sam se obradovala što sam dobila tvoju poruku. Pojaviću se kad se budeš najmanje nadao, ali reci svojoj posteljini da... Ne, kad bolje razmislim, zar nije bolje ja da joj kažem?“

Pročitala sam je i, zažmurivši, pritisnula taster za slanje. Nisam sebi dala vremena da razmislim o njoj.

Ostavila sam mobilni zatrpan pod brdom jastučića na krevetu i uzela fiksni telefon. Odmah sam pozvala sestru kako bih se nečim zabavila, i usput sam skuvala kafu. Kad sam proverila mobilni, kao neki narkos, na ekranu je stajala naznaka odgovora, zbog čega mi se na licu pojavio glupav osmeh.

„Želim da te vidim. Stan me podseća na tebe. Kancelarija me podseća na tebe... Sve redom što poželim da radim, želim da radim tebi. Moram da te vidim (ljubim, dodirujem, grlim, skidam...) i to ubrzo. Jesam li mnogo nevaljao? Treba da dođeš i vratiš me na pravi put.“

Digla sam glavu, zagledala se u prazno i zatim izvila obrve.

Da vidimo. Šta je to tačno značilo? Zato što je uistinu zvučalo kao prasak startnog pištolja. Je li to znak da treba već da ga zovem? Je li prošlo dovoljno vremena? Je li shvatio kako želi da bude sa mnom? Ili ga je zasvrbelo, pa je pozeleo da ga umoči? Zar za to nije imao na raspolaganju gomilu žena?

O bože...

Tako sam želela da ga vidim... možda i previše. Već sam provela mnogo slobodnog vremena trudeći se da proniknem u to je li Viktor samo hir mog seksualnog apetita ili nešto više, i već mi je bilo sasvim jasno da sam se navukla na njega. No još je bilo vremena da se zaustavim, da to zauvek odagnam od sebe i zaboravim. Trebalo je da se podsetim u kakve tipove spada Viktor; odavno sam prestala da verujem u priče u kojima se momak promeni. Jesam li sklona da se nosim s tim šta bi to značilo ukalupiti Viktora u monogamiju?

Nisam znala za šta da se uhvatim. Najbolje je bilo da umešto odgovora ćutim i da se predam razmišljanju.

Jedva nekoliko minuta kasnije iz razmišljanja me je prenuo fiksni telefon. Bila je Lola, javljala se s posla.

„Već si kod kuće?“ Ni zdravo, ni kako si.... Lola uživo i neposredno.

„Da“, osmehnula sam se.

„Dome, slatki dome?“

„Pa ne bih znala da ti kažem. Trenutno je kao tuđa kuća.“

„Jasno. Stančić sjajne samostalne žene. Prava gajba, devojko. Ako ti je pak dosadno, idemo u kupovinu.“ Reagovala je mehanički, kao da je to odgovor za sve, bez obzira na to šta se događa.

„Lola, ti radiš.“

„Ali boli me zub...“, sumorno je odgovorila.

„Samo što ti nije počeo odmor; sačuvaj sve te planove za vreme kad budeš slobodna. Tad ću biti sva tvoja.“

Lola je počela sugestivno da prede, pa nastavila:

„Zvuči sasvim lezbijski. Kad izlazi knjiga?“

„Sutra.“

„Hoće li biti promocije?“

„Ne, uradili su kampanju u štampanim medijima. Pokažu ti isečke.“

„Sinoć sam razgovarala s Viktorom. Našli smo se u pivnici.“

Iz vedra neba. Kakva gadura! Tako nečem treba da pret-hodi nehajan uvodni razgovor u stilu: „Zamisli koga sam juče srela.“

„Da... to... poslao mi je poruku“, odgovorila sam trudeći se da budem zanimljiva.

„Znam. Ispričao mi je da već neko vreme želi da te zove, ali bi i da ti ostavi prostora. Pa nešto o tome da ste se dogovorili da pustiš slučaj da diše i još gomilu sentimentalnih trućanja. Ne znaš kako je neobično slušati Viktora da tako govori. Koliko god me čudilo, lud je za tobom. Istinu govoriti, verujem da mu se digao kad je čuo tvoje ime.“ Viktoru se digao. U glavi mi se javila goruća slika. Goruća i, preciznije rečeno, na pultu njegove kuhinje. „Val?“, proverila je jesam li još na vezi.

„Da, da, tu sam. Nego, reci mi... šta je bilo s onim 'ne veruj mu'?“

„Svim svinjama dođe dan za klanje.“

„Mislim da poslovice ne glasi tako.“ Smejala sam se.

„Tja, kakve veze ima, razumela si me. Želiš li da ga vidiš?“

„Da, ali ne bih volela da žurim, da ne pomisli da sam baš zagrizla, pa se uplaši i pobjegne. Osim toga... šta je s Adrijanom? Prerano je.“

A uprkos svemu, nisam verovala ni u šta od onoga što sam govorila. Stravično sam želela da požurim. Posebno da žurno stignem u njegov krevet pa da me posle grli pod čaršavom.

„Treba da se nađeš s Viktorom da popričate“, odvrtila je Lola.

„S Viktorom ne mogu da pričam.“ Pokajala sam se zbog te opaske i brzo promenila temu. „Nego, reci mi otkud sad ova kampanja u prilog Viktoru?“

„Nije nikakva kampanja. Samo što... Adrijan me je emocionalno pogodio. Uznemirio me je. Bio je jedini muškarac u kog sam imala poverenja. Zbog njega sam izgubila veru u čovečanstvo.“

Zabacila sam kosu. Jebiga, ta tema je i dalje bila bolna.

„I ja sam se ponela loše.“ Pogledala sam u pod.

„Mislim da je Viktor bio odvažniji.“

„Od koga? Od Adrijana ili od mene?“

„Od oboje. Barem sve dosad.“

„Kada se zakašljao pošto sam mu rekla da sam se rastavila, umalo mu nisu ispale gonade. Ne zvuči baš junački, zar ne?“

„Dajmo mu vremena da proguta gonade i vrati ih na mesto. U svakom slučaju, kako mi nedostaju ključne pojedinosti priče...“

Ćutala sam. Nisam htela da reagujem na tu Lolinu provokaciju. Kad bih joj opisivala svoje seksualne epizode s

Viktorom, uz sve pojedinosti koje bi ona tražila, iscrpla bih se i... više sam volela da mislim na nešto drugo. Nagoni koji me spopadnu kad se setim Viktora teško da su zdravi.

Na svu sreću, ona se nakašljala i, promenivši ton, rekla:

„Hoćemo li izaći za vikend? Karmen i Nerea se prijavljuju. Samo ženske. Da proslavimo tvoj povratak, objavljivanje knjige, to što smo u godinama kad zaslužujemo... tako nešto.“

„Bilo bi lepo.“ Smešila sam se.

„Mnogo lepih stvari sam čula o jednom otmenom mestu. Bacićemo udice na neke dobre momke da nas časte pićem. Mogle bismo navesti Nereu da se napije i uvaliti je nekom.“

„Baš si zloća. Kako napreduje 'slučaj Serhio'?“

„Ne postoji 'slučaj Serhio'.“

„Ne pretvaraj se da si čvrsta.“

„Uopšte me ne zanima.“

„Ali...“

„Da vidimo... koliko znam, nije se pomirio s devojkom, ali šta da ti kažem... On je običan kreten koji glumi čvrstinu. A to je baš žalosno. Nego, zapisaću ono za petak u rokovnik, tako će biti uglavljeno i nećeš moći da se izvučeš.“

Opa, izgleda da je i za Lolu bilo bolnih tema.

„Joooj! Moć crvenog rokovnika!“; uzviknula sam glasom naratora iz filma strave i užasa.

„To je biblija, carice, i ona zapoveda.“

Tek tako je prekinula, kao i uvek.

Moja knjiga... sranje. Pripalila sam cigaretu i stegla čak i palčeve na nogama u nadi da će svi da je prihvate dobrodušno.

Treće poglavlje

Posledice pisanja o sebi

Knjiga je objavljena jedne srede. Nerea ju je prva pročitala. U četvrtak u ponoć napisala mi je mejl i čestitala mi. Mnogo joj se dopala, mada je ipak želela da joj raspršim neke sumnje u vezi s jednim likom.

„Jesam li zaista tako ukočena? Moraću da se opustim. A znaš šta još, Val, mora da me mnogo voliš jer nisam ni izbliza tako lepa kako me opisuješ u knjizi.“

Smeškala sam se. Bar je ona dobrodušno prihvatila i prećutala one ne baš dobronamerne opaske koje sam izbacila o njenom porodičnom vaspitanju. Nerea nije htela da se ljuti na mene zbog nečeg što je, svakako, odavno znala. Nikad nisam osećala prevelike simpatije prema njenoj majci i to nisam uspevala da prikrijem.

Tako je završila mejl zahvaljujući mi i priznajući kako je značajno što sam učinila da se oseća kao lik jednog objavljenog romana. „Najupečatljivije će biti to što niko neće znati da sam to ja, kao da sam neka superheroína.“

Lola je bila druga. Pročitala ju je u dahu. Završila je knjigu u šest ujutro i nije otišla na posao pod izgovorom da nije ni oka sklopila. Zapravo, noć je provela umirući od smeha. Za Lolu nisam morala da se brinem, mada mi je u razgovoru, pre nego što će leći u osam ujutro, rekla kako će morati obazrivije da priča o nekim temama pred prljavom novinarkom. Pretpostavljam da sam u tom slučaju ja prljava novinarka. Izvesno je da se obradovala kad se videla u ulozi fatalne žene i da će zauvek upamtiti svoje genijalne replike.

Karmen i Borha su se trkali ko će pre završiti knjigu. Pobedio je Borha. Bio je vrlo dirnut time što je u mojoj mašti predstavljao neku vrstu Bogarta i kao da mu nije smetalo što ga je Nerea osudila u prvi mah. Borha je zreo momak i sve mu je jasno.

Karmen je, međutim, bila uznemirenija, mada ne zbog svoje uloge; mnogo joj se dopalo što može da vidi sebe očima kojim je mi ostale vidimo. Osetila se snažno, ali mi je u mejlu priznala kako bi volela da Borha ne zna neke stvari o njoj. Pretpostavljam da nije pričala o „sramnoj“ strasti prema *Fejsbuku*, zato što je Borha svakako za nju već saznao.

Karmen je povučena kad je reč o nečem njenom, a meni to ne smeta. Naprotiv. Osetila sam grižu savesti. S kojim pravom sam obznanila njene ljubavne priče? Međutim, nije se naljutila. Izgrdila me je, otkukala, a onda mi je obećala da će te večeri izaći s nama i poneti knjigu da joj je potpišem.

Prodala sam već barem četiri primerka. Ponadala sam se da to neće biti jedini zato što sam svratila u banku da proverim stanje na dvema karticama, onoj s tekućim računom i onoj štednoj, pa sam poželeva da se bacim pod točkove prvog vozila koje naiđe ulicom. Neko će morati mnogo da stegne kaiš ili... traži nov posao.

Od teške finansijske situacije još više su me brinuli Adrian i Viktor. To što sam do najsitnijih pojedinosti opisala seksualne susrete s Viktorom moglo bi zaboleti Adrianu kao udarac u stomak. Međutim, odmerivši čak i mogućnost da mu bude užasno i odluči da me nikad u životu ne vidi, deo mene je odbijao da se zbog toga pokaje. Nisam bila sigurna radi li se o mojoj ličnoj osveti, ali ona nadmenija Valerija me je pljeskala po leđima i ubeđivala da na tim stranicama nema ni jedne jedine laži. Ako Adrian ne želi da sazna kako stvari zaista stoje, neka zažmuri ili nek ide u ćošak. Ali... zar nije pomalo okrutno s moje strane što sam tako objavila završne pojedinosti našeg braka? Znači li to da me i dalje sve suviše boli?

Napisano ili ne, i dalje ću živeti u neznanju da li me je lagao o svojoj vezi s Aleks. A šta ako je ono što sam napisala u knjizi bilo samo nešto što sam zamislila da se odvijalo među njima? Uistinu, ishod tog putovanja u Almeriju možda je bilo prvo, poslednje ili jedno od mnogih kresanja u daleko ukorenjenijoj vezi nego što sam mislila. Nisam to znala i, uostalom, morala sam da se pomirim s tim. Adrian nije nameravao da objavi knjigu sa svim svojim osećanjima da bih ja mogla da ga razumem. Morala sam da se potrudim sama.

Svejedno, mirna što imam Karmen, Nereu i Lolu na svojoj strani, te večeri sam se spremala da izađem i proslavim ono za šta ću, ako bude uspešno kao što se naslućuje, morati da napišem i prodam nastavak i... guram dalje.

Četvrto poglavlje

Suši, vino i ona bezobrazna majičica

U devet sati, samo što sam se istuširala, neočekivano su mi banule Nerea, Karmen i Lola već sređene za to večer. Bile su raspoložene, lepe i veoma raznežene. Sto godina već nismo izašle sve četiri. Najednom je bilo kao da opet imamo po dvadeset godina.

Smislile su da me iznenade kako bismo proslavile objavljivanje knjige i tako su došle natovarene kesama japanske hrane i bocama vina. Dok su ulazile i grlile me, vrištala sam kao devojčurak. Zatim smo ukруг poskakivale i klicale same sebi. I sve to bez ijedne kapi alkohola. Bravo.

Posle sam otišla u kupatilo da osušim kosu i kad sam izašla, večera je već bila poslužena na niskom stočiću u sobi koja je ponekad predstavljala salon. Na njemu su bile i četiri pune čaše, a one su ćaskale o najnovijem preparatu za kosu. Mogla sam samo da se nasmešim. Ima nekih užasno jednostavnih i nebitnih stvari koje nas stvarno usrećuju.

Smestile smo se na jastuke na podu i navalile na soja-sos, vasabi, štipiće... One su živo pričale o knjizi i smejale se ovoj ili onoj anegdoti, a ja sam razmišljala koliko će im trebati da stignu do teme o kojoj su zaista htele da pričaju. Dobro ih poznajem i u dubini duše sve četiri smo bolesnice, pa iako je Karmen raspolagala s više podataka od ostalih, i sama je umirala od želje da čuje pojedinosti.

Lola se brzo umorila od trtljanja i, presekavši Nereu, koja se sva oduševljena setila epizode iz *Maruhe Limon*, rekla:

„Dobro, Valerija, iako Nerea smatra kako se o tome ne priča za stolom, mislim da je trenutak da nam objasniš ono tako pohotljivo poglavlje...”

„Ej! Ja sam nešto pričala!“, požalila se Nerea.

„Jesi li pričala o ogromnim kitama za uživanje?“, odvrtila je Lola namrštenog čela. „Ha? Odgovori...”

„Nisam.”

„Onda pusti odrasle da razgovaraju i uči iz onoga što čuješ. Valerija... molila bih te da pređeš na pohotljivo poglavlje.”

„Koje poglavlje?” Napravila sam se luda i primakla čašu usnama. „Tvoje sa Serhiom?”

„Hajde, Valerija... Triput ste se kresnuli za jednu noć i ti si to prećutala?”, uvređeno je kazala Karmen.

„Triput? Ako se ne varam, dvanaest puta za vikend! Mora da ti je...” počela je Lola.

„Književna sloboda“, prekinula sam je.

„Ne seri!“, uzvratila je Lola prasnuvši u smeh.

„Kako možeš da budeš tako sigurna da je to stvarno i da nisam izmislila?”

Primakla mi se smešeći se.

„Kao prvo, zato što nemaš toliko mašte.” Grohotom se nasmejala. „Barem ne tu vrstu mašte. A drugo, zato što to ima njegov potpis, mala.”

„O da, Viktor je Zoro na seksualnom planu“, našalila sam se.

„Čoveče, ima dobru kitu, naravno, ne treba mu mač.“

Sve smo se zasmejale a ja sam se, da ne prekinem tradiciju, zagrcnula i raskašljala kao luda. Karmen je pružila ruku i dvaput me lupila po leđima. Kad sam se povratila i duboko udahnula, uprkos mom stavu nisu prestale da navaljuju.

„Valerija...“, zatražila je Nerea.

A kad već Nerea insistira, zaista je neizbežno.

„Dobro...“, uzdahnula sam i spustila čašu na sto.

„Ali, Val, pa to smo mi!“, požalila se Karmen.

„Šta hoćete da vam kažem?“ Slegnula sam ramenima.

„Da, očigledno je sve istina.“

„Sve? I ono u njegovoj kancelariji je tako bilo?“

Pokrila sam lice.

„Da“, odgovorila sam prigušeno pod šakama.

„Iiiii?“, uglas su upitale.

„Šta i?“, odvrtila sam ne sklanjajući ruke s lica.

„Ako ti nećeš da nam pričaš pojedinosti, mogle bismo... znaš... Možda će nas on izvestiti kad pročita knjigu“, pakosno je primetila Lola.

Opet sam duboko uzdahnula. Kad sam već bila u stanju da u knjizi napišem sve to tako lično, onda bih baš mogla i da se rasteretim među najboljim prijateljicama, zar ne?

„Sve što sam napisala tačno je. Rečenice, poljupci, seks i sve pojedinosti koje sam iznela. Sve. Viktor nije bio ludi kres iz inata, za jednu noć.“

„Ne, naravno, bilo ih je dvanaest za vikend“, odvrtila je Karmen smejući se.

„Viktor mi se dopada i... zbunjena sam. Mnogo želim da ga vidim jer je bilo... žestoko. Žestoko. Ne možete ni zamisliti.“

Lola je zapljeskala pa mi dodirnula dojkü.

* * *

Pošto smo večerale i sklonile sve sa stola, otišla sam u kupatilo da se spremim. Za to vreme su se Lola, Karmen i Nerea zabavljale uz čašicu i muziku. Čula sam ih kako vrište od smeha, pevuše i bodre Lolu, koja, sudeći prema buci, mora da je igrala kao profesionalna plesačica na mom stočiću. Jedva sam se našminkala... Zbog vina uz večeru i smeha dok sam ih slušala... skoro sam se našarala kao Betmen.

Izašla sam u kratkim uskim farmerkama i crnoj majici bez bretela i sa srcastim izrezom, pa su me prijateljice iznenađeno pogledale. Da, bilo je pomalo drsko, ali.. što da ne? Zar se sad kad sam rastavljena od mene to i ne očekuje? Još nisam shvatila sviđa li mi se ili ne ta moja strana.

Naslonjena na komodu, zakopčala sam crne sandale s visokom potpeticom i nitnama i uzela tašnu.

„Idemo li?“, pitala sam s osmehom.

„Baš ti pristaje samostalnost, izgledaš tako kurvinski“, nasmejala se Karmen zadivljenog pogleda.

Poslala sam joj poljubac i namignula onim betmanskim okom.

Otišle smo u lokal o kom je Lola slušala, a sudeći prema velikom broju ljudi u redu, izgleda da nije jedina čula preporuke. Bilo je tačno jedan ujutro, a ambijent je bio kao na Puerta del Solu za Novu godinu... Ma, pravi pakao.

Ljudi su ćaskali i pozdravljali se pred vratima praveći priličnu gužvu, koja nam je otežala jednostavan zadatak da uđemo. Nisam smela ni da zamislim kako je unutra. Kad smo, konačno, stigle do ulaza, naplatili su nam nekih milion i po evra.

„Nadam se da je u konzumaciju uključen i srećan svršetak“, žustro je rekla Lola momku koji je naplaćivao ulaznice.

Uprkos svemu, lokal nije bio pretrpan. Bilo je mračno i treštala je muzika, što je po meni prikladno za diskoteku. Osetila sam se čudno. Odavno sam izgubila običaj da noću izlazim, i mada sam to uradila s obnovljenom željom da se ponašam koketno i izgledam seksi, mnogo bolje bih se osećala kod kuće, uz čašu vina i Viktora. Ipak sam to prećutala. Zar nije ovo bilo veće s devojkama?

Stale smo uz šank u dnu, naručile piće, igrale, smejale se i Lola i ja očas popušile pola paklice cigareta.

Ubrzo je Lola spazila grupicu lepih momaka manje-više naših godina, te im prišla kao ambasadorica dobre volje. Dok smo Nerea, Karmen i ja razmatrale njihov izgled, Lola je jednog uhvatila podruku, skočila drugom na krkače i lomila ruku s trećim. Četvrti je otišao da naruči piće za nas. Trebalo im je desetak minuta da nam priđu i zvanično se predstave.

Zaista su bili vrlo simpatični i slatki; možda je bilo potrebno da mi neko laska kao što je uradio jedan od njih upitavši me otkud devojka kao ja da bude sama. Međutim... pada li nekom na pamet o čemu sam ja mislila?

Nisam ni želela da se smuvam s nekim. Želela sam da se muvam s Viktorom. A šta li je on radio u tom trenutku? Možda se muvao s nekom?

Mada nisu prestajali da nas čašćavaju i daju komplimente, vrlo brzo sam se pokajala što sam pustila Lolu da nam dovede te frajere. Iako uopšte nisam imala nameru da se smuvam s njim i to mu jasno stavljala do znanja na vrlo neprijatan način, bilo je očigledno da taj momak želi moje gaćice u džepu. Kad je počeo da dosađuje, dala sam znak Karmen i zamolila je da pođe sa mnom u toalet. Nerea nam se pridružila, a Lola je ostala tamo da nam čuva stvari... da tako kažemo.

„Jebote, kakvi gnjavatori“, ispalila je Karmen. „Nikad nisam verovala da će mi se tako malo dopasti da se smuvam s nekim

u diskoteci. Triput mi je rekao kako za Božić želi da mi glavu stavi između dojki.“

Zaprepašćeno sam se okrenula prema njoj.

„Šta pričaš?“, pitala sam je namršteno.

„To što ti kažem“, odgovorila je zgroženo, ali raspoloženo.

„A ja bih volela da ga ostavim negde nasamo s Borhom.“ Sve tri smo se zasmejale. „Još mi je rekao: 'Mala, ne dozvoli da te društvo pritiska. Ko kaže da debeljuce ne mogu da budu lepe?' Ma nemoj! Šališ se? Idi malo bestraga, gluperdo jedna!“

I Nerea i ja smo je molile da ne obraća pažnju. Karmen je baš lepa. Ponekad su muškarci nepopravljivo slepi.

Kad smo najzad, jedva prokrčivši put, stigle do toaleta, krajičkom oka sam nazrela nešto što me je nateralo da se ukopam u mestu. Nerea je naletela na mene.

„Šta je bilo?“, upitale su me uglas.

Polako sam se okrenula prema drugom kraju bara i pogledala lica ljudi tražeći razlog zbog kog mi je srce bilo na ivici da iskoči iz grudi. Gospode bože, jesam li postala jedna od onih opsednutih devojaka? Polako sam disala i taman kad sam htela da produžim svojim putem... ugledala sam ga. Ugledala sam ga.

„Jebote...“, promrmrljala sam i shvatila da mi krv polako odlazi iz obraza.

Iznenadena Karmen je udahnula, a Nerea me je gledala ispod oka i odmeravala mi izraz lica. Tamo je stajao Viktor, u farmerkama i crnoj košulji sa zavrnutim rukavima, sa čašom na stopu u ruci i nekom sićušnom plavušicom koja se češala o njega kad god je mogla.

„Bože, hajdemo“, rekla je brzo Nerea.

„Kako da idemo? Ostaćemo dok ne vidimo je li kretenčina. Ako jeste, vas dve ćete otići, a ja ću ostati da mu nešto objasnim“, uzvratila je odlučno Karmen.

Plavuša se primakla da mu nešto šapne na uho. On se sagnuo kako bi ga dosegla i, usput, dozvolio da mu mala obavije ruke oko vrata. Osetila sam nalet besa za koji nisam bila spremna. Sve to mi je bilo sasvim novo!

Kad su završili s tajnicama, on je digao glavu i pogledao je izvijenih obrva i veselog izraza lica. Zavртеo je glavom, a ona je nastavila da priča i da ga dodiruje. Progutala sam pljuvačku i naterala se da ostanem mirna.

Ipak je on samo jedan momak. Samo jedan u moru muškaraca na svetu. Ono što sam uradila, pustolovina u koju sam se upustila, rastava... sve sam radila zato što sam tako htela. A ne zbog njega.

Plavuša je otvorila tašnu koju je nosila preko ramena i prilepila mu karticu na grudi. Viktor je spustio šaku preko njene zadržavajući je, a ona se okrenula i otišla zabacivši kosu. Pre nego što se sasvim udaljila, osvrnula se prema njemu, a Viktor joj se senzualno osmehnuo i namignuo.

Bila sam na pragu da zamolim devojkę da odemo odatle. Javile bismo se Loli kad izađemo iz lokala. Međutim, tad je Viktor uradio nešto što nisam očekivala. Lupnuo je po ramenu nekog momka koji je stajao iza njega i, opušteno se smešeći, dao mu plavušinu karticu.

„O, slatkiš!“, čula sam Nereu.

„Nikakav slatkiš...“, zasmejala se Karmen. „Pokvarenjak je to! Ali pokvarenjak koji mora da ti se dopadne! Valerija... imaš li još gaćice na sebi?“

„To pitanje priliči Loli...“, odvrtila je Nerea frkćuci.

Viktorov prijatelj je začuđeno pogledao karticu, a ovaj mu je mrdnuo glavom prema devojkę koja se udaljavala, pa su se rukovali prsnuvši u smeh.

„Nećeš mi prići?“, pitala me je Karmen vrlo potresena.

„Ne.“ Odmahnula sam glavom.

„Jao, naravno da neće“, nadmeno je ponovila Nerea. „Mogao bi pomisliti da ga je vrebala ovde.“

„Čista glupost. Zar ona nema prava da izađe gde joj se prohte?“

Prevrnula sam očima pokušavajući da preselim razgovor u toalet, ali Karmen i Nerea kao da su se najednom uvukle u filozofsku raspravu o oslobađanju žene.

„Jebote, stvarno moram u toalet!“, zacvilela sam.

Nisu obratile pažnju.

„Da, naravno, Karmenču, Borha će ostaviti posao da bi čuvao decu kad se venčate.“

„A ko ti kaže da ću se udati, Nerea? Zar još ne znaš da ima završetaka drugačijih od Diznijevih?“

Frknula sam i, spremna da uđem sama u toalet, osetila sam nečije hladne i čvrste prste oko podlaktice.

Sklonila sam kosu s lica i okrenula se na tu stranu. Umalo nisam pala u nesvest kad sam iz velike blizine susrela Viktorov pogled.

„Zdravo“, rekla sam jedva čujno.

Viktor se primakao, desnom rukom me je uhvatio oko pojasa, a prste leve ruke prepleo s mojim prstima. U prvi mah nije progovorio; prošlo je nekoliko sekundi u tišini, koja mi se činila kao večnost, a zatim se nagnuo prema mom uhu i šapnuo:

„I onda si se pojavila...“

Nisam se ni osvestila kad je spustio usne na moja usta i žudno me stegao rukama. Prepustila sam se ništa ne razmišljajući. Samo taj poljubac... Njegove vlažne usne što klize po mojima, jezik kojim mi otvara usta i miluje moj jezik.

Da smo se sreli na ulici i da se dogodilo isto to, sasvim sigurno bismo se satima ljubili. Pronašli bismo miran kutak pa se ljubili i ljubili, kao deca. No nismo bili ni u parku ni kod njega ili mene, ni u mračnoj tihoj uličici. Stajali smo

zagrljeni, stezali se i ljubili s olakšanjem, a ne požudno. Što je bilo neobično u diskoteci... trebalo je da prekinemo.

Njegovi prijatelji su zazviždali nekoliko koraka od nas i kad smo se razdvojili smešeći se, zatekli smo Nereu i Karmen kako nas posmatraju otvorenih usta.

„Zdravo, devojke.“ Nasmešio im se brišući usne šakom. „Nisam vas video.“

„Zdravo“, odgovorile su i podigle ruku u znak pozdrava.

Viktor se nasmejao i pozvao rukom prijatelje.

„Ovo su mi kolege“, rekao je kad su nam prišli. Pokazivao je jednog po jednog i govorio kako se koji zove, ali ja sam bila opsednuta pritiskom njegovih prstiju na moje, pa nisam razumela šta priča.

Klimala sam glavom i pozdravljala ih. Karmen i Nerea su naprasno nestale. Videla sam ih kako se krupnim korakom probijaju između ljudi kao obične kučke, svakako da ispričaju Loli šta se dogodilo i zatraže pojačanje.

„Pretpostavljam da ti je to stara prijateljica“, primetio je najednom jedan od Viktorovih prijatelja. „Taktike su ti obično razrađenije nego da ovako spopadaš lepe devojke po baru.“

Viktor se nasmejao, zavrteo glavom i rekao:

„Ovo je Valerija.“ Oduševljeno mi se nasmešio.

A još je najbolje bilo što su svi njegovi prijatelji razumeli o čemu se radi pri samom pomenu mog imena. Već sam imala ime u njegovom životu. Značila sam nešto... samo me je zanimalo šta je to nešto. Je li „Valerija, žena mog života“ ili „Valerija, ženska koju trpam“?

Najednom sam osetila mučninu i stid. Lola, Nerea i Karmen su se vodile kao nestale u borbi, svi Viktorovi prijatelji su nas gledali, a ja sam želela samo da se zemlja otvori i da me nema; srećom, izgleda da je Viktor želeo isto, pošto me

je gurnuo laktom i rekao našim gledaocima: „Ne izgleda najbolje. Odvešću je napolje.“

Digao me je i poneo kao vreću prema ulazu u bar. Javila sam se njegovim kolegama i, vrpoljeći se da se oslobodim, vrištala mu da me spusti na pod. Kad smo stigli do vrata, onaj iz obezbeđenja nas je zamolio da se ponašamo pristojno ili da izađemo. A mi smo... izašli.

Uz Viktora sam opet imala godine koje jesam i... mnogo mi se dopadao taj osećaj.

Noć je bila predivna, od onih kad nije vrućina i kad duva prijatan vetrić. Bila je to noć za šetnje, samo što se bojim da moja obuća nije bila prikladna za to. Svejedno smo Viktor i ja hodali bez određenog cilja. Nismo ni pričali. Samo smo išli jedno uz drugo.

Onda je Viktor tek tako stao pa smo se gledali.

„Kakva slučajnost, ha?“ rekao je smešeći se.

„Da“, složila sam se. „Mada ne odbacujem mogućnost da je u to Lola umešala prste.“

„Misliš?“

„Ne znam.“ Smejala sam se. „Ali znaš već nju...“

Klimnuo je glavom pa, smešeći se, dodao: „Našao sam se s njom prošle nedelje i rekao joj kako želim da te vidim. Treba o nečem da razgovaram s tobom.“

„Zvuči ozbiljno. Treba li da pozovem advokata?“

„Moguće.“ Namignuo mi je.

„Pevaj!“

Uplašila sam se da će mi prebaciti zbog nečeg iz knjige, ali me je umirio rekavši: „Prošlo je skoro mesec dana... a nisam čuo ni glasa od tebe.“ Propratio je to grimasom.

„Pa rekla sam ti da mi treba vremena da sve shvatim. Činilo mi se da se slažeš s tim.“ Spustila sam pogled i šutnula neke kamenčiće.

„Mislio sam da ćeš me pozvati posle nekoliko dana.“ Nagnuo je glavu tražeći moj pogled. „Ako je to bila proba da vidiš ko će pre pokleknuti, uspelo ti je. Izgubio sam.“

„Ma ne.“ Smeškala sam se postiđeno. „Mislim da je vreme da ti priznam kako se ne snalazim u takvim igrama. Zar si zaboravio da odavno nisam u igri?“

Viktor me je pomilovao po licu, pa jagodicama prstiju prešao preko vrata sve do ključnih kostiju.

Digla sam pogled i nastavila da ga gledam. Molila sam boga da zbog nervoze koja me je ispunjavala i okretala mi stomak ne izgledam kao budala. Na kraju sam priznala: „Uza sve to... ne znam ni je li ovo dobra zamisao.“

Prišao mi je još malo i zagrlio me oko pojasa.

„Šta to nije dobra zamisao?“

„Ovo. Ti i ja.“

„Ti i ja... pod kojim uslovima?“

Pogledala sam u nebo i uzdahnula da ne prsnem od smeha.

„Kako si ti loš čovek...“, šapnula sam.

„Vidi, Valerija, mogu da nestanem tamo odakle sam došao ako to zatražiš, samo što ne mogu poverovati da zaista to želiš.“

„Ne, ne želim to.“ Nadala sam se da će mi noć biti saučesnik pa se neće primetiti kako su mi obrazi crveni.

„Ne želim ni ja. Dobro, a Adrijan?“

A Adrijan? Otkud znam! Čak sam i zaboravila da bivšeg muža stavim u jednačinu pomoću koje želim da sredim život. Moraću to da uradim, barem da mu dodelim neko konkretno mesto. Tako sam odgovorila jedino što mi je palo na